

# Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

## ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ  
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς  
**Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν**  
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς  
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν  
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ  
ΠΡΟΠΗΡΕΤΕΑ  
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5  
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8  
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ  
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7  
Πλατεία Συντάγματος.  
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'  
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.  
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς  
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-  
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-  
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα  
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν  
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.  
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-  
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ  
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-  
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα  
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-  
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —  
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς  
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.  
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-  
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι  
γραμματῶσιν 50 λεπτῶν  
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

### ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐπάνοδος τῆς Διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». — Ἐνετία  
καὶ Ἐνετίδες Γ'. — Μία Ἑλληνὶς πτυχιούχος τῆς Σορβῶνης. — Ἡ Πηγὴ  
ποίημα (ὑπὸ κ. Κρυστάλλιας Χρυσοβέργη). — Τὰ λουτρά καὶ ἡ ὑγεία μας (ὑπὸ  
κ. Μαρίας Πιέρ, ἱατροῦ). — Ἐπιστολὴ νεαρᾶς μητρὸς (ὑπὸ κ. Ἀριστέας Κυ-  
ριακοῦ). — Ἐἰδοποιήσεις. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Βίδο-  
ποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Ἐπανεκάμψεν ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Εὐρώπην περιοδείας  
τῆς ἡ διευθύντρια τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ.  
Καλλιρρόη Παρρέν. Ἐκφράζει δὲ τὰς θερμὰς εὐχαρι-  
στίας τῆς πρὸς τε τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Σιγανοῦ,  
τὴν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς μετὰ τόσας  
αὐταπαρνήσεως ἀντιπροσωπεύσασαν αὐτὴν ὡς καὶ  
τὰς εὐγενεῖς συνεργάτιδας, αἵτινες δὲν ἀπεστέρθησαν  
τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» τῆς πολυτίμου συνερ-  
γασίας των μεθ' ὅλην τὴν ἀφόρητον θερμότητα τῶν  
δύο τελευταίων μνηῶν.

### ΒΕΝΕΤΙΑ ΚΑΙ ΕΝΕΤΙΔΕΣ

Γ'.

Μεθ' ἡμέραν κοπιώδη, ἀλλ' ἀμέτρως ἀπολαυστικὴν, καθ' ἣν  
ἡ ἀπὸ μουσείου εἰς μουσεῖον, ἢ ἀπὸ ναοῦ εἰς ναὸν μετάβασις  
καὶ ἐπὶ ὥρας ὅλας ὀρθοστασία ἐξήντησεν, ἐκούρασεν, ἐξησθένη-  
σεν ἅπαν τὸ μυϊκὸν μας σύστημα, καταφεύγομεν εἰς ἕν τῶν ὠ-  
ραίων ζαχαροπλαστείων τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Ὁ ἥλιος ἀποκλίνει ἤδη περὶ τὴν δύσιν του. Αἱ ἀμφίβολοι  
καὶ ὀλονὲν ὠχρῶσαι ἀκτίνες του προσπίπτουσαι ἐπὶ τῶν χρυ-  
σῶν σφαιρῶν, αἵτινες κοσμοῦσι τοὺς ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ ναοῦ  
σταυροὺς, μεταβάλλουσι ταύτας εἰς κολοσσιαίου μεγέθους καὶ  
λαμπρότητος ἀδάμαντας. Οἱ καλλιτέχνη καὶ διάτρητοι πυργί-  
σκοι, οἵτινες ἀνὰ ὠρισμένας ἀποστάσεις ὑψοῦνται ἐπὶ τοῦ ὀδο-  
τωτοῦ τῆς στέγης κορυφώματος μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς μαρμαρίνων  
ἁγίων ἀπεικονίζουσιν ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ τοῦ φωτὸς πρὸς τὸ σκό-  
τος τὴν πλέον γραφικὴν καὶ φαντασμαγορικὴν ἀποθέωσιν, ἣν

ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία ἠδυνήθη ποτὲ νὰ συλλάβῃ. Τὸ οὐρανο-  
μήκης κωδωνοστάσιον, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ναοῦ κείμενον,  
φέρει εἰς ἑκατὸν μέτρων ἀπὸ τῆς πλατείας ὕψος ἄγγελον γί-  
γαντα, — πέντε μέτρων μήκους — ὅστις φαίνεται, ὑπὸ τὸν ὀλονὲν  
ἐξαπλούμενον τῆς νυκτὸς μανδύαν, ψαύων διὰ τῶν πτερυγῶν  
τοῦ τὰ οὐράνια δώματα. Ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ κωδωνοστασίου  
τούτου παρὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ναοῦ ὁ πύργος τοῦ ὠρο-  
λογίου διαγράφει ἀνὰ τὸν ὀρίζοντα τὴν εἰς αἰχμηρὸν τόξον ἀπο-  
λήγουσαν κορυφὴν του, ἐνῶ μονοτόμως δύο ὑπ' αὐτὸ ἐκ χαλκοῦ  
Ἡφαιστοὶ κυτῶσιν ἐναλλάξ καὶ ρυθμικῶς τὰς ὥρας, δι' ὧν  
ἀναμετρεῖται ἡ τοῦ βίου τῶν θνητῶν ταχέια πάροδος. Οἱ με-  
ταξὺ τῆς κυρίας τοῦ ναοῦ προσόψεως καὶ τῆς πλατείας ὑψού-  
μενοι, δίκην ἰσῶν, τρεῖς στύλοι, ἐφ' ὧν ἡ ἄλλοτε θαλασσοκρά-  
τωρ καὶ ἀκμάζουσα Βενετία ἀνήρτα τὰς σημαίας τῶν τριῶν  
ὑποτελῶν αὐτῇ βασιλείων τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Πε-  
λοποννήσου, συμπληροῦσι τὸν γραφικώτατον ἐκ κίωνων τῆς  
πλατείας διάκοσμον.

Μάτην λοιπὸν ἐζητήσαμεν ἐνταῦθα μικρὰν ἀπὸ τῆς θεαματι-  
κῆς ἀπολάσεως ἀνάπαυαν. Μάτην οἱ ὀφθαλμοὶ ζητοῦσι γωνίαν  
τινὰ τῆς πρὸ ἡμῶν ἐκτάσεως ἀσήμαντον, ἵνα δώσωσι καρὸν εἰς  
τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν ἀντίληψιν νὰ ταξινομήσῃ τὰς πολυειδεῖς  
καὶ ποικίλας τῆς ἡμέρας ἐντυπώσεις. Μάτην ἠλπίζαμεν ὑπὸ  
τὴν ἀμαυρὰν τοῦ ἐρέθους χλαμύδα ἀνάπαυσιν τῶν αἰσθήσεων.  
Τὸ ὠραῖον, τὸ μεγαλοπρεπές, τὸ πλούσιον, τὸ καλλιτέχνηγον,  
δὲν ἐπισκιαζοῦνται, δὲν ἀμαυροῦνται ὑπὸ τὸ  
σκότος τῆς νυκτὸς. Ἡ δύναμις τῆς φύσεως ἀναγκάζεται ἐνταῦθα  
νὰ παραδώσῃ τὰ ὄπλα, νὰ ὑποκύβῃ ἡττημένη εἰς τὴν ἀκαταμά-  
χητον δύναμιν τοῦ καλοῦ, εἰς τὸ ἔκπαγλον μεγαλεῖον τῆς Τέχνης.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ἄλυσις τῶν ἐκ τῶν τριῶν πλευ-  
ρῶν περιβαλλόντων τὴν πλατεῖαν ἐμπορικῶν καταστημάτων φω-  
τίζεται δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός. Αἱ procuratie, ἧτοι ἡ σειρά τῶν  
μεγάρων, αἵτινα ἐξένιζον ἄλλοτε ὑπὸ τὴν στέγην των τοὺς  
ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, μετεβλήθησαν σήμερον εἰς τόσα μουσεῖα  
τῆς συγχρόνου Βενετικῆς βιομηχανίας, καθ' ἣν ἡ ἐπεξεργασία  
τοῦ κρυστάλλου τόσον ἐτελειοποιήθη, ὥστε ἐν σκευὸς ἀριστο-

τεχνικὸν νὰ τιμᾶται σήμερον ὅσον ἐτιμῶντο τότε αἱ εἰκόνες ἐξεχόντων ζωγράφων.

Οἱ σύγχρονοι Βενετοὶ εἶναι λαὸς λίαν καλλιάρητος· ἐν βλέμμα μόνον ἐπὶ τῆς διατάξεως τῶν ἐλυμάτων τῶν καταστημάτων τῶν ἐν ὄρᾳ νυκτός, ἀρκεῖ ἵνα πείσῃ πάντα περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης. Αἱ κλιμακῆδόν καὶ ἀμφιθεατρικῶς τεταγμένοι προθηκαῖ των, ἐπεστρωμέναι δι' ἐπιγνόου κυανοῦ καὶ ροδίνου κατ' ἐναλλαγὴν, ἡ ἐρυθροῦ καὶ λευκοῦ, τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐν ἀρμονικῇ συζεύξει τεταγμένα σκευὴ ἐκ κρυστάλλου, ἡ πολυτιμα κοσμήματα, ἡ ἐξ ὕλου γλυπτικὰ ἀραβουργήματα, ἡ διαφόρους τῆς πόλεως τοποθεσίας ἀπεικονίζουσαι εἰκόνες, μετὰ τῆς καταλλήλου φωτοστιάσεως ἀποτελοῦσι θέαμα ὡραῖον, ποικίλον πως καὶ ἀναπαῦον τὴν ἀντίληψιν ἀπὸ τῆς θεᾶς τῶν τόσων θαυμασιῶν τῆς φύσεως καὶ ἀρχαίας Τέχνης.

Ἐδῶ ἐκτυλίσσοι τὸς θησαυροὺς τῆς ἀριστοτεχνικῆς παραγωγῆς τῶν τὰ ἀρχαιότερα ἐργοστάσια τῶν κρυστάλλων καὶ μωσαϊκῶν, ἅτινα ὑπερήφανως ἀναγράφουσι τὴν σεβαστὴν ἐκ τριῶν, ἡ τεσσάρων ἡ πέντε αἰῶνων ἡλικίαν των παρὰ τὴν μεγάλην πλοτὴν διώρυγα, ἣν κοσμοῦσιν ἐπίσης πλουσίως ὅσον καὶ τὰ ἀρχαῖα τῶν Φωσκόλων καὶ Κορνὲρ μέγαρα.

Ἰπὸ τοὺς ψηφιδωτοὺς θόλους καὶ τοὺς ἀσθματικῶς μυκωμένους φούρνους τῶν ἐργοστασίων τούτων ἡ ἐργασία μὲ μὺς νευρώδεις καὶ ἰσχυροὺς, μὲ θρόμβους ἰδρώτος ἐπὶ τοῦ μετώπου, μὲ χεῖρας τυλώδεις ὑποὶ ὑπερήφανος τὴν σημαίαν τοῦ θριαμβοῦ, τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ζωῆς, ἐνῶ τὰ ἀκατοίκητα καὶ εὐρωτιῶντα τῶν ἐκλείπων δουκῶν μέγαρον παριστῶσι τὴν ἐκ τοῦ τρυφήλου καὶ μαλακοῦ καὶ ἐκτεθηλυμένου βίου ψυχρὰν τῆς καταπτώσεως καὶ τοῦ θανάτου εἰκόνα.

Καὶ εἰς τὴν κατάπτωσιν τούτων καὶ εἰς τὴν θαλερὰν ἐκείνων ζωὴν ἡ γυνὴ ὑπῆρξε καὶ εἶναι εἰς τῶν κυριωτάτων μοχλῶν, εἰμὴ τὸ μόνον καὶ ἀποκλειστικὸν ἐλατήριον. Ὁ Ἑνετικὸς λαὸς προαχθεῖς εἰς τὸ ὑπατον τῆς δόξης σημεῖον ὡς ἐκ τοῦ ἥρωϊκοῦ σθένους καὶ τῆς ἀταπαρνήσεώς του ἐπελάθετο ἐν ταῖς θριαμβευτικαῖς αὐτοῦ πορείασι τοῦ πολυτίμου παράγοντος καὶ συνεταίρου του ἐν τῷ βίῳ : τῆς γυναικός. Ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐν τοῖς κινδύνοισι, ἐν ταῖς πικρῶσι ἐκείνη συμμετέσχε πλήρης ἀταπαρνήσεως καὶ ἀγάπης. Ἐν τῷ θριαμβῷ, ἐν τῇ χαρᾷ, ἐν ταῖς νίκαις παρηγκωνίσθη, ἐγκατελείφθη, περιεφρονήθη. Οὔτε τὸ πνεῦμά της ἀνεπτύχθη διὰ τῶν εὐεργετικῶν τῆς παιδείας δώρων, οὔτε ἡ καρδία της διεπλάσθη διὰ τῶν ὑγιῶν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγάπης ἀρχῶν. Ὡς σύζυγος εἶδε τὰ εὐγενέστερα καὶ ἀγνότερα τῶν αἰσθημάτων της καταπατηθέντα ὑπὸ τοὺς πόδας ἐταίρας, καὶ τὰ τέκνα της ὀφρανούμενα τοῦ πατρικοῦ πλοῦτου καὶ τῆς στοργῆς, ἦν ὁ ἀνὴρ ἀφειδῶς ἐσκόρπιζεν ἐν τῷ βορβόρῳ τῆς διαφθορᾶς. Ὡς κόρη εἶδεν ἐπιβουλομένην τὴν τιμὴν της καὶ ὑπὸ τῶν βασάνων τῆς προδοσίας καὶ ἐγκαταλείψεως σπαρασσόμενην τὴν καρδίαν της. Ἐν ὑπῆρξε τὸ σφάλμα της : δὲν εἶχε τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκδικεῖται παραδομένη εἰς τὴν ἀκολασίαν, εἰς τὴν πολυτέλειαν, εἰς τὸν ἄστων βίον, ἐν ᾧ τὸσον ἐνηθρύνετο ὁ σύντροφός της ἀνὴρ.

Ἡ πτώσις αὐτῆς συνεπάγεται τὴν πτώσιν τῆς τέως κραταῖς πόλεως. Οἱ μέχρι τῆς χθὲς ἀκατάβλητοι ἥρωες, οἱ τὴν ἐπικινδυνωδεστέραν θέσιν ἐν ταῖς μάχαις διεκδικούντες Δόξαι, μεταβάλλονται εἰς Σουβάριτας, διερχόμενοι τὰς νύκτας των ἐν συμποσίοις καὶ χοροῖς μετημφισμένων καὶ κυλιόντες τὰς πορφύρας καὶ ἀλουργίδας των ἐν τῷ βορβόρῳ τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς κραιπάλης. Πρὸ ἐνὸς Μοροζίνου ἀναφαινομένου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὡς οἱ ἡμέτεροί Ἄρατος καὶ Φιλοποίμην, ὅπως ἀνανεώσῃ διὰ τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῶν θριαμβευτικῶν νικῶν του τὴν ἀρχαίαν δόξαν, λεγέων ὅλη φαύλων τυραννίσκων ταπεινοῦσι καὶ

ἐξευτελίζουσιν ὅσημέραι τὸ Ἑνετικὸν μεγαλεῖον.

Καὶ ἡ τέχνη αὐτὴ ἀρχεταὶ καταπίπτουσα, ἀφ' ἧς τὸ ἀγνὸν παρθενικὸν τῆς κόρης μέτωπον στέφει διάδημα πολυτίμων λίθων, ἀνθ' ὧν ἀντήλλαξε τὴν παρθενίαν, τὴν σεμνότητα καὶ τὴν ἀθωότητά της. Μετὰ τὸν Παδοβιάνον καὶ Πάλμαν τὸν νεώτερον ἡ ζωγραφικὴ καταπίπτει. Αἱ γραμμαὶ χαλαροῦνται, ὁ ὄγκος καὶ ἡ ὕλική εὐσαρκία διαδέχεται τὴν λεπτοφυῆ κατατομήν. Τὸ αἶσθημα καὶ τὸ ἰδεῶδες ἀντικαθίστῶνται ὑπὸ τῆς ψυχρότητος καὶ τοῦ κινικοῦ ἐγώισμοῦ.

Αἱ Παναγίαι, ἡ εἰκὼν ὁλη τῆς τελείας γυναικός, ἀντικαθίσταται ἤδη ὑπὸ τῆς εἰκόνας τῆς ἐταίρας, ἣν παριστῶσιν ἀφουρνισμένην μὲ τὸ μεϊδιῶμα τοῦ κόρου ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τῆς ἀντανακλάσεως τοῦ σαρκασμοῦ ἐν τῷ βλέμματι. Ἀλλὰ τὰ σαρκώδη ταύτης χεῖλι ὑπόσχοντα ἡδονὴν καὶ ὁ ἀνὴρ ἐκθαμβος, πυρέσων τὴν λατρεύει, τὴν θυμιάζει μετὰ παραφορᾶς καὶ φανατικῆς μανίας, ἣν οἱ τῆς Παναγίας ἄλλοτε λατρευτοὶ οὐδὲ κἂν ἐφαντάσθησαν.

Φάγωμεν, πῖωμεν, εὐφρανθῶμεν εἶναι τὸ ἔμβλημα τῶν νεωτέρων τούτων Ἑπικουρείων. Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, δύναται τις νὰ παρσθάλῃ τούτους πρὸς τοὺς κατοίκους ἐκείνους τῆς Θεβαΐδος, οἵτινες συσπειροῦντο ἵνα σπαταλήσωσιν ἀπὸ κοινου τὰ πλοῦτη των καὶ ἐκλήροδύσουν εἰς τοὺς συμπτώτας των, ἀπονήσκοντες ἐν συμποσίοις, τὰ τυχόν ἀπολειφθέντα. Αἱ ἐρωμέναι τῶν εὐγενῶν ἤρχοντο μέχρι τῶν θυρῶν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἵνα παραλάβωσιν αὐτοὺς εὐθύς μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς. Οἱ δούκες καὶ οἱ σύμβουλοι τῆς ἐπικρατείας ἀνταλλάσσουν ἀπὸ τῶν παραθύρων τῶν μεγάρων τῶν φράσεις κινικῆς ἀναιδείας μετὰ τῶν ἀπέναντί των κατοικοῦσων γυναικῶν τοῦ συρμοῦ. Ὁ σύζυγος εἰδοποιεῖ ἀνερευθιάστως ὅτι θὰ γευματίσῃ παρὰ τῆ ἐρωμένη του καὶ διατάσσει αὐτὴν νὰ ἀποστείλῃ τοὺς ἐκλεπτότερους οἴνους καὶ τὰ λαμπρότερα ἐδέσματα τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀψοφυλακίου.

Ἡ σύζυγος ἀφ' ἑτέρου ἀποζημιοῦται. Ἡ μὴ ἔχουσα δημοσίᾳ ἐραστὴν θεωρεῖται γελοία. Οὐδεὶς τὰς μέμφεται διὰ τοῦτο, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἔγγαμος. Ὁ σύζυγος οὐδέποτε ἐξέρχεται μετὰ τῆς γυναικός του, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ ἀξιώμεμπος. Τὸν ἀντικαθιστᾷ πάντοτε ὁ πρόθυμος φίλος της, ὅστις ὀρίζεται, ἐνίοτε, ἐν αὐτῇ τῇ περὶ γάμου συμβολαίῳ. Ἐρχεται λίαν πρωί, λαμβάνει μετ' αὐτῆς τὸν καφφέν του, τὴν συνοδεύει πάντοτε, καὶ ὁ ὑπέκειντο εἰς τὰ νεύματά της μετὰ δουλικῆς, ὄντως, προθυμίας. Αἱ εὐγενεῖς, αἱ πλούσιαι δέσποιναι εἶχον τέσσαρας ἡ πέντε τιοῦτους ἱπότετας. Πάντες ἐσπεύδον εἰς ὑπάντησίν της, ὅταν ἐξήρχετο τοῦ ναοῦ, καὶ εἰς τὸν μὲν εἶδεν τὸν βραχιόνα, εἰς τὸν ἄλλον τὸ ἐπανωφόριον, εἰς τὸν τρίτον τὸ ρινόμακτρον ἢ τὰ χεῖρόκτια της καὶ οὕτω καθεστῆς.

Τοιοῦτος βίος, τοιαύτη ἔκλυσις ἡθῶν δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἐπιφέρῃ τὸν πολιτικὸν θάνατον τῆς χώρας. Ἡ δουλεία, ἡ ὑποταγὴ εἰς γείτονας λαοὺς ἰσχυροῦς ὑπῆρξεν ἡ ἐπισφράγισις τῶν κατορθωμάτων τῶν τελευταίων τῆς Βενετίας ἀρχόντων.

Πταίουσιν αἱ γυναῖκες, πταίουσιν αἱ Βυζαντιναὶ πριγκίπισσαι, αἰτινὲς εἰσῆγαγον τὴν πολυτέλειαν, ἀνακράζουσιν ἐν χορῶσιν οἱ χρονογράφοι καὶ ἱστορικοὶ τῶν χρόνων ἐκείνων. Πταίουσιν οἱ ἄνδρες, λέγομεν ἡμεῖς, οἵτινες δὲν ἐφρόντισαν νὰ μορφώσωσιν τὰς γυναῖκάς των, οἵτινες ἐγκατελείψαν αὐτὰς ἐν τῇ ἀμαθείᾳ καὶ τῇ πλάνῃ, οἵτινες ἀπεξένωσαν αὐτὰς τῆς διαχειρίσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ πλοῦτου, οἵτινες πρῶτοι ἐπρόδοσαν τὴν πρὸς αὐτὰς πίστιν, οἵτινες ἀπεθέωσαν τὴν ἡδονὴν ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἀρετῆς.

Παρὰ τὸ πλευρὸν ἐν τούτοις τῶν μεγάρων ἐκείνων, ἐν οἷς εἰς παντὸς εἶδους ἀπολαύσεις ἔρρεον εἰς ρύακας ὁ χρυσός, ὑψοῦντο ἄσχημοί τότε καὶ ταπεινοὶ οἰκίσκοι, ἐν οἷς ἡ εὐεργετικὴ τῆς

ἐργασίας θεὰ ἔχει πῆξι τὴν φωλεάν της. Ἰπὸ τὴν ἀγίαν αὐτῆς σκιά, αἱ κατορθώσασαι νὰ διαφύγωσιν τὸ δέλεαρ τοῦ ὀκνηροῦ βίου καὶ τῶν εὐκόλων ἀπολαύσεων, αἱ διατηρήσασαι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὸ ἀλώθητον αἶσθημα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀταπαρνήσεως, ἐπεδόθησαν παρὰ τὸ πλευρὸν ἐντίμων ἐπίσης συζύγων καὶ ἀδελφῶν εἰς τὴν βιομηχανίαν τῆς ὑέλου, τοῦ κρυστάλλου, τῶν ψηφιδωτῶν καὶ τῶν ἐνετικῶν τριγάρτων. Αὐταὶ συνεκράτησαν τὴν μεγίστην τοῦ λαοῦ μερίδα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐντίμου ἐργασίας καὶ ἐγκατερέσεως, ἔθρεψαν δὲ καὶ ἐγαλούχησαν τέκνα, ἅτινα τοὺς οἰκίσκους ἐκείνους μετέβαλλον εἰς μέγαρον, χορηγοῦντα ἐπὶ αἰῶνας ἢ δὴ ζωὴν ἐντίμον εἰς ὀλοκλήρους τάξεις λαοῦ, καθ' ὅν χρόνον τὰ τῶν εὐγενῶν ἤρημοῦντο καὶ κατέπιπτον.

Ἰπὸ τὴν στέγην αὐτῶν μέχρι σήμερον λεγέων ὅλη κορασίδων καὶ γυναικῶν τοῦ λαοῦ ἐξακολουθεῖ ἐπεξεργαζομένη τὸν κρύσταλλον καὶ μεταβάλλουσα τὴν ρευστὴν τούτου μάζαν εἰς ψευδεῖς ἀπαστράπτοντας μαργαρίτας, εἰς πολυχρόους ἀκτινοβόλους δέσμας χανδρῶν, εἰς φιαλίδια πολυκόσμητα καὶ μυρία ἄλλα τῆς πολυτελείας εἶδη. Τὰ ἐκ μικροσκοπικοῦ μωσαϊκοῦ πλαίσια καὶ κοσμήματα καὶ σκευὴ φέρονται ἐπίσης εἰς τὴν φυσικὴν δεξιότητα καὶ λεπτοφυῆν τῶν γυναικῶν δακτύλων, εἰς τὸ ἔμφουτον τῆ γυναικείᾳ ψυχῇ αἶσθημα τοῦ καλοῦ.

Εἰς τὰς ταπεινὰς ταῦτα καὶ ἀσήμους γυναικῶν ὀφείλει ἡ βιομηχανία τῆς Ἑνετίας τὴν ἐν τοιαύτῃ περιωπῇ ἀνύψωσιν αὐτῆς, ὀφείλει ἴσως ὁ Ἑνετικὸς λαὸς τὴν μὴ πλήρη καὶ ἐντελὴ ἐξφάνισίν του καὶ τὴν σημερινὴν ἐνωσίν του μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του Ἰταλῶν.

### ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΣΟΡΒΩΝΗΣ

Δὲν παρέρχεται ἡμέρα σχεδὸν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ἡ Ἑλληνικὴ δημοσιογραφία δὲν ἀναφέρει καὶ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς διατυμπανίζει τὸ ὄνομα νέου τινὸς τῆς ἐπιστήμης μύστου, τελειοποιηθέντος ἐν Εὐρώπῃ.

Δικηγόροι, ἰατροί, φιλόλογοι ἡ τῆς οὐρανοῦ σφαίρας μελετηταί, παρελαύνουσι καθ' ἐκάστην πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀγνωστων τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων μετὰ συνοδείας κοσμητικῶν ἐπιθέτων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἀνταποκρινομένων πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τῶν κυρίων τούτων.

Πρώτην ἤδη ὁμοῦ φορὰν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ἡ ἄλυσις τῶν ἀνδρῶν ὀνομάτων διακόπτεται ἐν τῇ καθημερινῇ καὶ ἀκαταπτύτῳ ἐξελιξεί τῆς καὶ τὸ ὄνομα κόρης ἀγαπητῆς τίθεται ὡς ὁ λαμπρότερος καὶ πολυτιμότερος κρικός αὐτῆς, ὡς τὸ σέμνωμα καὶ καύχημα τῆς ἱστορίας τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν καὶ ἐπιστημόνων.

Ἡ δέσποινις Σεβαστὴ Καλλισπέρη, ἥς τὴν εὐφυῆ καὶ ἔκτακτον πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἐπίδοσιν πλέον ἢ ἅπαξ ἐξῆρξεν ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν», ἀνεκρηύχθη ὑπὸ τῆς Σορβῶνης ἀξία τοῦ καθηγητικοῦ τῆς φιλολογίας τίτλου, συναγωνισθεῖσα μετὰξὺ ἐκατὸν τριάκοντα συμφοιτητῶν της, καὶ ταχθεῖσα δεκάτη ὀγδόη μεταξὺ τῶν τριάκοντα δύο καὶ μόνον, τῶν θεωρηθέντων ὡς ἐπιλέκτων καὶ τυγόντων πτυχίου φιλολογίας.

Μόνον οἱ ἀποπειραθέντες νὰ ἀκολουθήσωσιν ἐπιστημονικὰ μαθήματα ἐν Σορβῶνῃ καὶ ὁ εἰς ἡ δύο ἐκ τῶν κατορθωσάντων Ἑλλήνων σπουδαστῶν νὰ τύχῃσι πτυχίου γινώσκουσιν εἰς οἷους κόπους ἐδέησε νὰ υποβληθῇ ἡ Ἑλληνὶς φοιτήτρια, ὅποιαν δύναμιν θελήσεως ἐδέησε νὰ ἀναπτύξῃ, μὲ ὅποιον ἀδαμάντινον χαρακτήρα ἦν ἐφωδιασμένη, ὅπως κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ αἰσίως εἰς τὸ τέρας τῶν εὐγενῶν πόθων της, ὅπως ἴδῃ πραγματοποιούμενον τὸ φιλόδοξον ὄνειρόν της, ὅπως νικήτρια ἀποκομίσῃ

εἰς τὴν πατρίαν γῆν τὸν ἐκ δάφνης στέφανον καὶ ἀφιέρωσῃ αὐτὸν ὑπερήφανος εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος.

Τὴν Ἑλληνίδα φιλόλογον δὲν γνωρίζομεν πρώτην ἤδη φορὰν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας. Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» πιστὴ εἰς τὸν προορισμὸν καὶ τὸ πρόγραμμά της δὲν ἐλείψεν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς νὰ ἀφιέρωσῃ στήλας ὄλας εἰς τὴν δεσποινίδα Καλλισπέρη. Εὐχαρίστως ἐνίσχυσε τὴν κόρη, ἥτις μετὰ τόσου θάρρους ἀπεδύθη εἰς τὸν πολυμοχθὸν ἀγῶνα πλήρους ἐπιστημονικῆς μορφώσεως. Πλέον ἢ ἅπαξ μάλιστα καὶ μομφῆν ἐξήνεγκε κατὰ τῶν τὰ τῆς παιδείας διεπόντων, οἵτινες οὐδεμίαν ὑποστήριξιν καὶ ἀρωγὴν ἐγορήγησαν εἰς τὴν τόσῳ διακαῶς πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ γοήτρου ἐργαζομένην κόρη.

Ὅταν πρὸ ἡμερῶν ὁ Γαλλικὸς τύπος σύσσωμος μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀνῆγγελλε τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν τῆς δεσποινίδος Καλλισπέρη, εὐρισκόμεθα ἐν Παρισίοις. Μία συνέντευξις μετ' αὐτῆς ἦτο ἡ πρώτη σκέψις, ὁ πρῶτος πόθος, ἡ διακατέρα ἐπιθυμία μας. Ἐποθοῦμεν νὰ σφίξωμεν τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς ἐκείνης, ἥτις ὀπλισμένη ἀπὸ σήμερον μὲ τὴν ἀκατάβλητον καὶ ἀπόρητον τῆς ἐπιστήμης πανοπλίαν, θὰ ἐργασθῇ βεβαίως παρὰ τὸ πλευρὸν ἡμῶν, ἐν διαφορᾷ μὲν κλάθῳ, πρὸς τὸν αὐτὸν ὁμοῦ δὲν καὶ ἡμεῖς σκοπὸν, ἡτοί τὴν τελειοτέραν τῶν Ἑλληνίδων μόρφωσιν.

Τὴν εἶδομεν τὸ πρῶτον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου ἐν ᾧ εἴχομεν καταλύσει. Μελαγχροινὴ, ἀνηφοράτη, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους, μὲ μέτωπον, ὅπερ εὐρυχώρως ἠδύνατο νὰ περιβάλλῃ ἐντὸς τῶν ὑπ' αὐτὸ ἐγκεφαλικῶν γύρων καὶ ἄλλον κλάδον ἐπιστήμης καὶ ἄλλην σορεῖαν γνώσεων, ἡ δεσποινὶς Καλλισπέρη εἶναι γνήσιος τύπος γυναικός Ἑλληνίδος. Ζωηρὰ, ἐνθουσιώδης, ὀμιλητικὴ, εἰλικρινὴς, πατριωτικῶς ἀφελεστάτη, καὶ ἀγνή, θυγάτηρ στοργικῆ, θρηνοῦσα πατέρα, οὗ τὸ χάσμα καὶ σέμνωμα ὑπῆρξεν, ἡ νῆα φιλόλογος ἐλκύει εὐθύς ἐκ πρώτης ὀψεως τὴν συμπάθειαν, τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἀγάπην.

Διήλομεν ἡμέραν ὅλην ὁμοῦ. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν συνηγησάμεν γυναῖκα ἀνωτέρας μορφώσεως χωρὶς νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μελετήσωμεν τὰ διανοήματα, τοὺς λόγους, ὕφος, τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῆς. Τὸ πρόσωπόν της ὀμοιάζει τὸ διαυγὲς ὕδωρ λίμνης, ἦν ὁ ζωογόνος καὶ ἀνέφελος ἥλιος λούει ἀπλέτως, καὶ εἰς τὸν πυθμένα τῆς ὁποίας διακορνεῖ τις ἀκόπως ὀλόκληρον κόσμον ἤρμενον καὶ πλούσιον, ἀφθονον εἰς θησαυρὸν ἀληθοῦς συγκομιδῆς, ἦν ἐπ' ἀγαθῷ καὶ πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος ἡ εὐεργετικὴ τοῦ πλάστου χεῖρ συνεσώρευθεν ἐκεῖ.

Ἐπεσκέφθημεν ὁμοῦ τὸ Παιδαγωγικὸν Μουσεῖον. Πόσα ὄνειρα δὲν ἐπλάσαμεν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ ἀνωτέρου τούτου παιδαγωγικοῦ παιδευτηρίου, καὶ πόσαι εὐχὰὶ δὲν διετυπώθησαν καὶ πόσοι πόθοι δὲν ἐξεδηλώθησαν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς παρ' ἡμῖν παιδαγωγικῆς κινήσεως!

Ἡ δεσποινὶς Καλλισπέρη ἀπουσιάζουσα ἤδη πρὸ ἐπταετίας ἀγνοεῖ τὰ κατὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴν μας κατάστασιν, φύσει δ' αἰσιδόδοξος ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι μόνον μὲ τὰ ἐφθόδια καὶ τὴν θέλησιν νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς γυναικείας παιδείσεως, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν σχεδὸν τῆς ἐπιτυχίας. Φρονεῖ ὅτι ἡ πατρίς ἡ μᾶλλον οἱ διευθύνοντες τὰς τύχας αὐτῆς δέχονται τὰ ὑπὸ τοῦ πόνου τοῦ καλοῦ καὶ τῆς προόδου φλεγόμενα τέκνα της ἀνοικταῖς ἀγκάλαις καὶ παρέχουσιν αὐτοῖς πᾶσαν συνδρομὴν καὶ ἐνίσχυσιν ἐπ' ἀγαθῷ πάντοτε τῆς κοινωνίας καὶ πολιτείας.

Διήλθον, μὰς ἔλεγε, νύκτας ὄλας ἄγρυπνος, ὑπὸ τὸ ὑποπρόσωπον τοῦ λύχνου μου, μελετώσα καὶ ἀντλοῦσα γνώσεις καὶ μᾶθησιν ἐκ τῶν ἀθανάτων ἐργῶν τῶν κλασικῶν τῆς ἀρχαιότητος συγ-

γραφέντων. Ἐμείνα ἡμέρας ὅλας νῆστις καὶ τρέμουσα ἐπὶ τῶν μελετητηρίων τῆς Σορθῶνης, ἵνα κερδίσω καὶ αὐτὰς τὰς τοῦ προγευμάτου μου στιγμάς. Ἐγνώρισα ἡμέρας ἀποθαρρύνσεως καὶ καυμάτου, ἐπὶ σειράν ὄλην ἐτῶν στερηθεῖσα τῆς οἰκογενειακῆς περιθάλψεως, τῆς τρυφερᾶς τῶν γονέων μου στοργῆς, τῶν φροντίδων καὶ τῆς ἀγάπης, ὧν ἡ κόρη τόσην ἔχει ἀνάγκη κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην. Ἡ ἰδέα ὅτι ἡμέραν τινὰ θά ἡδύναμην νὰ φανῶ χρησίμος εἰς τὴν πατρίδα μου, ὅτι αὐτὴ ἤθελεν ἀναγνωρίσει τοὺς μόχθους καὶ τὰς θυσίας μου, ὅτι ἤθελεν ἀναθέσει εἰς τὰς χεῖράς μου τὴν διάπλυσιν τοῦ πνεύματος καὶ ἦθους γενεᾶς ὅλης θυγατέρων τῆς, μοι ἐνέπνεεν ἐκάστοτε νέαν δύναμιν καὶ θάρρος πρὸς ἐγκαρτέρησιν ἐν τῷ βαρεῖ ἀγῶνι, ὅν εἶχον ἀναλάβει....

Δὲν ἐτολμησαμεν, δὲν ἔσχομεν τὸ θάρρος νὰ ἀνεγείρωμεν τὸν ἰδεώδη πέπλον, ὅφ' ἦν ἡ Ἑλληνὶς φιλόλογος διαβλέπει τὴν πατρίδα, διότι ἐφοβήθημεν μὴ ἡ εἰκὼν τῆς ἀνηλεοῦς πραγματικότητος τὴν ἀπελπίσῃ. Δὲν ἐτολμησαμεν νὰ κατακηρηνίσωμεν τὸ εἶδωλον, ὄπερ μετὰ τόσο ἐνθουσιασμοῦ λατρεύει καὶ τῇ ἀποκαλύψωμεν τὴν ἐκ πηλοῦ ὑπόστασιν αὐτοῦ. Τὴν ἀρῆκαμεν νὰ τὸ νομίσῃ ἐξ ἀγνοῦ ἀσπίλου Πεντελικοῦ μαρμάρου καὶ ἴσως ὁ ἅγιος ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνθουσιασμὸς τῆς παράσχῃ αὐτῇ τὴν δύναμιν νὰ παλαίσῃ καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀγῶνος νικήτρια.

Ἐσκέφθημεν ἄλλως, ὅτι ἴσως πρὸ τῆς ἀρτίως ἐπιστημονικῆς μορφώσεώς τῆς, πρὸ τῆς τιμῆς, ἦν τὸ ὄνομά τῆς θά προσῴσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον παρθενωγενεῖον, οὐτινος ἡ διεύθυνσις ἐλπίζομεν ὅτι θέλει τῇ ἀνατεθῆ, θά ὑποχωρήσῃ πᾶσα προσωπικὴ συμπάθεια, πᾶν πάθος, πᾶσα ταπεινὴ καὶ ἀντιπατριωτικὴ ἰδιοτέλεια τῶν διοικούντων αὐτὴν.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλως, φρονοῦμεν, Ἑλληνα, ὅστις δὲν ἤθελεν ἀγανακτήσει καὶ ἐξεγερθῆ κατ' ἐκείνων, οἵτινες τὴν παχυλὴν ἀμάθειαν καὶ τὸν μισελληνισμόν ὑποθάλλοντες, μεταβάλλουσι τὰ παρ' ἡμῖν φυτώρια τῆς γυναικείας παιδείσεως εἰς ἄστυα ἀπόρων ξένων καὶ ἄλλοθενῶν, ἐνῶ τοιαῦται γυναικεῖαι ἐξοχότητες τιμῶμεν καὶ γεραίρομεν παρὰ τῶν σφωτέρων τῆς Εὐρώπης ἀνδρῶν δύνανται σπιθαμᾶ χειρὶ νὰ ἀναλάβωσι τὰ ἥνια τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ φύλου μας καὶ εὐεργετικῶς ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῆς καθόλου οἰκογενειακῆς μορφώσεως τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας.

**ΛΟΓΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΗΤΗΡΙΟΣ**

τῆς κ. ΣΑΠΦΟΥΣ ΛΕΟΝΤΙΑΔΟΣ

πρὸς τὴν Σμυρναϊκὴν κοινωνίαν

Ἡ σεβαστὴ φίλη καὶ εὐγενὴς συνεργάτις ἡμῶν κ. Σαπφὸς Λεοντιάς, ἡ ἀπὸ τεσσαρακονταετίας περίπου ἐργαζομένη ἐν Σμύρνῃ καὶ Κωνσταντινουπόλει πρὸς διδάσασιν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ ἠθικῆν διάπλυσιν γενεᾶς ὅλης Ἑλληνίδων, παρητήθη τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐν Σμύρνῃ διδασκαλεῖου τῶν θηλέων. Ἡ Σμύρνη σύσσωμος ἐξηγήθη κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς διαπρεποῦς παιδαγωγοῦ. Πλὴν οὔτε παρακλήσεις τῶν Ἐφόρων, οὔτε δάκρυα τῶν διδασκαλιστῶν καὶ μαθητῶν κατίσχυσαν τῆς ἀποφάσεως, ἦν ἡ μητρικὴ καρδία τῆς συνέλαβεν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν διδασκαλικῶν ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν τῆς ἡ λογία κυρία ἀπήγγειλε ἀποχαιρετητήριον λόγον πρὸς τε τὰς μαθητρίδας καὶ τὴν Σμυρναϊκὴν κοινωνίαν, ἧς ἀπομακρύνεται, ἵνα εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκατεστημένης μονογενούς θυγατρὸς τῆς ζήσης.

Ἐκ τῆς ὥρας ταύτης προσωπότητός τῆς δημοσιεύομεν κατωτέρω περικοπᾶς τινος, αἵτινες ὑπὲρ πάν ἄλλο χαρακτηρίζουσι τὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ δράσιν τῆς γυναικός, ὡς καὶ τὴν ἀγάπην καὶ λατρίαν μεθ' ἧς σύμπασα ἡ Σμυρναϊκὴ κοινωνία περιέβαλεν αὐτήν.

Ἦδη μεταβαίνω εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου μου. Ἐν αὐτῷ θά εἶπω ὀλίγα περὶ τῆς ἀποχωρήσεώς μου ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἀγαπητῷ μοι τούτῳ Κεντρικῷ Παρθενωγενεῖῳ ἐκπαιδευτικῆς

δράσεώς μου, ἀπὸ τῆς φίλης μοι Σμύρνης. Καθόσον πολλοὶ μάλιστα ἀποροῦσι καὶ ἐρωτῶσι πῶς καὶ διατί ἀπεφάσισα τοῦτο. Ναι, ἀγαθοί μοι φίλοι Σμυρναῖοι, ἔχετε δίκαιον ἀποροῦντες περὶ τῆς ἀποχωρήσεώς μου. Διότι γινώσκετε πόσον καὶ ἀπὸ πόσου χρόνου ἀγαπῶ τὴν Ὀμηρομήτορα Σμύρνην, τὴν φιλογενῆ, τὴν φιλόξενον καὶ φιλόμουσον αὐτῆς ὁμογενῆ κοινωνίαν, καὶ πόσον ἀνταγαπῶμαι ὑπ' αὐτῆς. Οὐχ ἦττον γινώσκετε πόσον ἠδιστον καὶ ἀναπαυτικὸν οἰκογενειακὸν βίον διῆγον ἤδη εἰς τοὺς κόλπους πεφιλημένων μοι ἀδελφῶν καὶ τῶν γλυκυτάτων μοι αὐτῶν τέκνων καὶ μάλιστα τῆς πολυφιλήτου μοι θυγατρὸς τῶν, τῆς ὄλης πνευματικῆς μοι τροφίμου. Γινώσκετε ἐπομένως πόσον εἰμὶ συνδεδεμένη μετὰ τοῦ μεγάλου τούτου Κεντρ. Παρθενωγ. ἐκ πολυετοῦς καρποφόρου ἐργασίας, ὡς τις μήτηρ πρὸς τέκνον, ἀπὸ κοιτίδος γαλουχήσασα αὐτὸ καὶ ἐκθρέψασα καὶ εἰς ἦθρον ἀγαθοῦσα.

Γινώσκετε τέλος πάντες πόσον εἰμὶ ἀφωσιωμένη εἰς τὸν πολυάθλον ἀγῶνα τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς θηλείας τοῦ ἔθνους ἡμῶν νεότητος, καὶ μάλιστα τῆς ἐξεργουμένης ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ λαοῦ, τοῦ εὐγενοῦς τούτου πυρῆνος τῆς ὄλης ἐθνικῆς ἡμῶν ζωῆς.

Καὶ βλέπετέ με ἀκόμη, καίτοι διὰ λόγουζυγείας ἀποχωροῦσαν ἔχουσα ὅμως δυνάμεις καὶ σώματος καὶ πνεύματος, ἵνα ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ πολὺ εἰσέτι διαθλήσω. Καὶ ἀπορεῖτε διὰ ταῦτα πάντα, ἀπορεῖτε πῶς ἀποχωρῶ.

Ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖσθε, ἀγαθοί μοι φίλοι, ὅτι εἰμὶ καὶ μήτηρ μονογενοῦς θυγατρὸς, καὶ εἰς μητρικὴν καρδίαν καὶ μάλιστα ὀλίγον ποιητικὴν καὶ φαντασιώδη, ὁ χωρισμὸς ἀπ' αὐτῆς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν θανατηφόρον πληγὴν φέρων!

Διαβεβαῖω ὑμᾶς, ἄριστοί μοι φίλοι Σμυρναῖοι, ὅτι ἐπὶ 2 ἡδὴ ἔτη συλλογίζομαι τοῦτο, τὴν ἀποχώρησίν μου δηλ. ἀφ' ὑμῶν, καὶ πολλάκις ὀλοκλήρους νύκτας ἠγρύπνησα παλαίους μεταξὺ τῶν συγκρουομένων ἐν τῇ καρδίᾳ μου συναισθημάτων τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ τῆς στοργῆς ἐν γενεῖ πρὸς τὰς ὑπ' ἐμοῦ παιδαγωγουμένης ἀγαπητὰς νεάνιδας μεταξὺ τοῦ οἰκογενειακοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ πρὸς τὸ ἔθνος, πρὸς τὴν πατρίδα. Τέλος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνθέξω ἐπὶ πλέον. Ἐγένετο ἀνάγκη νὰ ὑποχωρήσω εἰς τὸ πρῶτον συναισθημα. Ἡ ἠθικὴ αὕτη ἀγωνία καὶ μετὰ τῆς πολλῆς σωματικῆς ἐκ πολλῆς ἐργασίας κοπώσεως συννηωμένη κατέβαλε τὰς σωματικὰς μου δυνάμεις καὶ νευρικὴ εὐπάθεια ἐπέσυρε τὴν διαταγὴν τῶν ἀσκληπιαδῶν, ἐν οἷς μάλιστα ὁ ἐπὶ θυγατρὶ φίλτατος γαμβρὸς μου, ἵνα ἀναπαυθῶ ἀπὸ τῶν πολλῶν μόχθων πλησίον τῶν τέκνων μου.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ αἴτια τῆς παραιτήσεώς μου, ἦν καὶ οἱ ἀξιότιμοι ἔφοροι μετὰ λύπης μὲν πολλῆς, ἀλλὰ καὶ εὐχαρίστως, κηδόμενοι ἐμοῦ, διετέθησαν νὰ παραδεχθῶσι· καὶ ἦν ὁ φιλόμουσος καὶ μουσοτραφῆς Ἀρχιερεὺς μὲ ὄλους τοὺς καταπειστικούς εὐαγγελικούς λόγους του, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀγαθοὶ πολίται, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ με κάμωσι νὰ ἀποσύρω. Ἐκτὸς ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῆ μέτρον τι προταθέν ὄπερ ὅμως ἀφ' ἐνός μὲν ὡς προσωρινὸν ἤθελεν εἶναι ἀνωφελές, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ εἰς τὴν Σχολὴν ἂν ἤθελεν εἶναι συμφέρον, εἰς ἐμὲ ὅμως καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς πολὺ βλαβερόν, διότι ἤθελον ἀγωνιᾶ ἐπὶ 4—5 μῆνας νυχθήμερος ὑπὸ τὰς μακρόθεν φροντίδας τῶν φιλιτάτων μοι τούτων πνευματικῶν θυγατέρων, ὡς ἀγωνιῶ ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεώς μου ἀπὸ τῆς φυσικῆς θυγατρὸς μου.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, ὡ φίλιτάτη Σμύρνη, ἀποφασίσασα τοῦτο καὶ ἀποχωριζομένη σου λυποῦμαι καὶ ἀλγῶ κατὰ μέσην καρδίαν πρῶτον διότι μετὰ πολλῶν συμπαιθείας δεσμῶν εἰμὶ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος καὶ ἐν τῷ παρόντι μετὰ σου συνδεδεμένη· καὶ τὴν ὠραν ταύτην, ὡς καὶ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἀφ' ἐνός φωναὶ περιπαθεῖς καὶ γλυκύπικροι ἀπὸ τοῦ στήθους σου

ἐκπεμπόμεναι θά λέγῳσιν εἰς τὴν καταλυοῦσαν καρδίαν μου: φοῦργεις λοιπὸν ἀνεπιτρεπτεῖ καὶ κόνιν προσφιλεστάτων σοι ὑπάρξων καταλείπεις εἰς τὴν γῆν ταύτην! ἀφ' ἑτέρου δὲ πρόσσωπα καταθειλιμμένα καὶ ὀφθαλμοὶ πλημμυροῦντες εἰς δάκρυα προσφιλεστάτων μοι ἀδελφῶν καὶ ἀδελφιδῶν περιφιλήτων καὶ τῶσων πνευματικῶν θυγατέρων καὶ φίλων τῶσων εὐλικρινῶν, θά ἀπαυτῶσιν ἀπὸ τῆς σπαρτατομένης καρδίας μου ἀλγεινὸν ἀποχαιρετισμὸν, ἐνθυμίζοντά μοι ὅτι οὐδέποτε πλέον θά συνδιατρίψω μετ' αὐτῶν!

Ναι, λυποῦμαι προσέτι, ὡ μουσοφιλή Σμύρνη, διότι ἀποχωροῦσα καταλείπω τὸ καλλίφουτον τοῦτο τῆς κορασιακῆς σου παιδείσεως φυτώριον, ὅτε ἤδη ἄρχεται νὰ παράγῃ τοὺς καρποὺς τῶν 4ετῶν τούτων μόχθων ἐμοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐμοῦ συναγωνισαμένων Ἐφόρων παλαιῶν καὶ νέων, Καθηγητῶν, Διδασκάλων, καὶ ὁμοιάζω πρὸς τὸν γεωργόν, ὅστις ἐνεκεν ἀκαταμαχίτων λόγων ἀναγκάζεται νὰ καταλίπῃ τὸν προσφιλεῖ του ἀγρὸν κομῶντα εἰς στάχεις καὶ ἔτοιμον πρὸς θερισμόν. Διότι ἄλλος ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων, κατὰ τὸν νόμον τῆς φύσεως, ὂν ὑποτυπῶν ὁ θεῖος ἡμῶν Σωτήρ. Ἐπὶ τούτοις πᾶσι λυποῦμαι πλέον νῦν ἢ ὅτε πρὸ 14 ἐτῶν ἀπεχώρουν διότι τότε ἐκαλούμην, ἵνα ἐργασθῶ εἰς εὐρύτερον κύκλον ἐργασίας, καὶ ἀνώτερον ἀγῶνα νὰ ὑποδυθῶ, ἀλλὰ νῦν ἀπέρχομαι, ἵνα ἀναπαυθῶ, ἄνευ τῆς ἐργασίας, μεθ' ἧς συνεζεύχθην, οὕτως εἰπέιν, ἐπὶ 42 ἡδὴ ἔτη. Διὰ τοῦτο ἂν ἀκούσης περὶ ἐμοῦ, ὡ φίλη Σμύρνη, θάττον ἢ βράδιον ὅτι ἀνεδέχθην πάλιν τοιαύτην ἐργασίαν, παρουσιασθεῖσάν μοι, μὴ ξενισθῆς, ἀναλογιζομένη ὅτι ἄνευ τῆς συνθήσεως μοι ἐργασίας δὲν θά δυνηθῶ ἐπὶ πολὺ νὰ ζῆσω εὐχαρίστως. Ἀλλὰ καὶ δικαίωσόν με, διότι θά κάμω τοῦτο πλησίον οὔσα τῶν πολυποθήτων τέκνων μου.

Ἄλλ', ὡ φίλιτάτη Σμύρνη, καὶ συναισθηματα εὐχάριστα μετὰ τῶν ρηθεισῶν λυπηρῶν συγκινήσεων συναναμίγνυνται ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ κατὰ τὴν νῦν ἀποχώρησίν μου πρῶτον διότι τὸ φίλιτάτον μοι τοῦτο Κεντρ. Παρθενωγενεῖον, ὄπερ κατὰ τὴν πρὸ 14ετίας ἀναχώρησίν μου κατέλιπον καλῶς μὲν διατεταγμένον ἐσωτερικῶς, ἄνευ ὅμως ἴλικῆς καὶ ἠθικῆς ἐξωτερικῆς ὑποστηρίξεως, καὶ ταλαντευόμενον ἵνα καταπέτῃ, νῦν τὸ ἀφίνω κτήμα προσφιλεστάτων τῆς κοινωνίας ὄλης, καὶ ὑπὸ τὴν ἀληθῶς ἐνάρετον προστασίαν τοῦ μεγάλου τῆς Σμύρνης εὐεργέτου, πολλὰ μὲν ἤδη εὐεργετήματα εἰς αὐτὸ παρασχόντος, καὶ δὴ τὸ μέγα τὸν περιφανῆ ταύτην οἰκοδομήν, πολλὰ δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπιόν ἐν τῇ χριστιανικότητι αὐτοῦ μετριοφροσύνη, ἐξ ἅπαντος ὑπὲρ αὐτοῦ βουλευομένου. (\*)

Καὶ δεύτερον εὐχαρίστως διαθεβειμένη ἀναχωρῶ, ὡ φίλη Σμύρνη, διότι καὶ κατὰ τὰς τρεῖς ἡδὴ περιόδους τῆς ὑπὸ τὸν ἀγγλὸν οὐρανὸν σου διατριβῆς μου ἐξεπλήρωσα ἐντελῶς πλέον τὰ πρὸς σὲ ἐκπαιδευτικὰ καθήκοντά μου. Διότι, φαίνεται, μοι ἦν ὀριζομένη ὑπὸ τῆς θείας προνοίας τὸ ἦμισυ καὶ πλέον τῆς πολυμόχθου ὑπερτεσσαρακονταετοῦς ἐκπαιδευτικῆς σταδιοδρομίας μου νὰ διανύσω ἐν σοὶ καὶ τοὺς περισσοτέρους πόνους καὶ ἀγῶνας νὰ διεθῶ ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ σου τούτῳ διὰ νὰ καταρτίσω αὐτὸ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων ἄξιον τῆς φιλομουσίας καὶ φιλοπροδοῦ διαθεσεῶς σου, καὶ νὰ ἀφήσω ἐπὶ σοὺ ζωρότητα σημεία μαρτυροῦντά πόσον ἐπὶ τοῦ εὐγόνου σου στήθους ἐπιμελῶς ἐκαλλιέργησα τὸ καλλίφυλλον καὶ καλλιανθές τῆς γυναικείας παιδείσεως δένδρον.

Διὰ τοῦτο, φίλιτάτη τοῦ Ὀμηροῦ πόλις, καὶ τὴν προκάτοχον τῆς ἐνεστώσεως Ἐφορίας εὐγνωμονῶ, διότι προσκαλέσασά με εἰς

τὴν νέαν ταύτην διευθέτησιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ κεντρικοῦ παρθενωγενεῖου συνετέλεσεν ἵνα εἴ τινα εἶχον πρὸς σὲ ἐκπαιδευτικὴν ὀφειλήν, ἐκπληρώσω αὐτὴν καὶ τὰ ἐλλείποντά μοι ἀναπληρώσω.

Καὶ δὴ, τούτου γενομένου, εὐχαρίστως ἀπέρχομαι, καὶ σὲ ἀποχαιρετίζω, φιλιτάτη μοι τῆς Ἰωνίας νύμφη, σὲ ἀποχαιρετίζω φιλικώτατα καὶ περιπαθεστάτα, καὶ εὐχομαι καθὼς παραβάλλουσα τὴν νῦν ἐκπαιδευτικὴν διὰ τὰς θυγατέρας σου κατάστασιν σου πρὸς ἐκείνην, εἰς ἦν σὲ εὔρον ὅταν κατὰ πρῶτον πρὸ 30 ἐτῶν σὲ ἐγνώρισα, δύναμαι νὰ σὲ ὀνομάσω γνησίαν τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἰερείαν, οὕτω καὶ μετὰ ἔτη ἐκὼ ὁ θεὸς εὐδοκήσῃ νὰ διαβῶ διὰ σοῦ ἐκτελέσουσα τὸ μόνον μοι μένον ἐπὶ γῆς εὐκατῶν ἱερῶν ταξιδίδιον, νὰ σὲ εὕρω θύουσαν ἐκατόμβην ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς γυναικείας παιδείσεως, καὶ τὰς θυγατέρας σου ἐξεργουμένας ἐκ τε τοῦ περιφανοῦς Ὀμηρείου σου καὶ ἐκ τοῦ ἀγλαοῦ τούτου Παρθενῶνός σου, τὰς μὲν ἐστεμμένας διὰ τῆς ἀειθαλοῦς δάφνης τῆς Ἐπιστήμης, τὰς δὲ διὰ τῆς εὐόσμου μυρσίνης τῆς τέχνης καὶ καλλιτεχνίας, καὶ ἱκανὰς εἰς πᾶσαν ἀγαθὴν δρᾶσιν ἐν τε τῇ οἰκογενείᾳ, τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ ἀνθρωπότητι ἐν γενεῖ. ....

Ἄλλ', κυρίαί καὶ κύριοι, ὅστε μοι ἵνα καταστρέψω τὸν τόσον μακρὸν γενόμενον τοῦτον λόγον μου εἰς τὸ 4ον αὐτοῦ μέρος, ὄπερ εἶναι ν' ἀποτείνω τὰς τελευταίας μου ὑποθήκας καὶ συμβουλὰς πρὸς τὰς προσφιλεῖς μου μαθητρίδας τὰς τε ἀπολυομένας καὶ τὰς ἀπολειπομένας ἐν τῇ σχολῇ.

Πρὸς ὑμᾶς, φίλιταταί μοι πνευματικαὶ θυγατέρες, οὐδὲν ἄλλο ἔχω εἰπεῖν καλλίτερον καὶ λυσιτελέστερον ταύτην τὴν σπουδαίαν ὠραν ἢ ὅ,τι καὶ πρὸς τὰς πέρυσιάπολυθεισας συναδέλφους σας εἶπον: ὅτι, φίλιταταί, ἐξεργόμεναι νῦν καὶ ἀποχωριζόμεναι τῆς θρηψάσης σας ταύτης καὶ μορφωσάσης σας σχολῆς εἰς τὸν ἐκτὸς βίον, εἴτε ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας μόνον ἐστὲ προωρισμέναί νὰ διανύσητε αὐτόν, εἴτε ὡς παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι τῶν τέκνων τῆς κοινωνίας, εἴτε δὲ καὶ σπουδᾶς ἔτι νὰ συνεχίσητε, οὐδὲν ἄλλο νὰ ποιήτε σᾶς συμβουλεύω, ἢ νὰ ἐργάζησθε φιλοπόνως καὶ ἐκ καρδίας καὶ νὰ ἐῦσθε τὴν ἐνδελχῶς καὶ ἀληθῶς. Μάλιστα μετὰ μείζονος ἐντάσεως καὶ συντονωτέρας καρτερίας καὶ ἀφοσιώσεως θειοτέρας νὰ ἐμμένητε ἐν τῇ φιλεργίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ ἢ μέχρι τοῦδε. Καθόσον ὁ ἐκτὸς τῆς σχολῆς βίος, εἰς ὃν ἀπὸ τοῦδε αἱ πλεῖσταί εἰσέρχεσθε, δὲν εἶναι ὡς ὁ μαθητικὸς ἀπλοῦς, ἡρεμαῖος καὶ γαλήνιος, ἀλλὰ ποικίλος καὶ μεστὸς παντοίων περιπετειῶν καὶ συμβαμάτων τῶν πλείστων ἀντιξῶν.

Εργάζεσθε λοιπὸν καὶ εὐσεβεῖτε· φιλεργίᾳ καὶ εὐσέβειᾳ νὰ ὦσι διαπαντός αἱ ἀχώριστοι σύντροφοί σας, αἱ ἐπιστήθιοι φίλαι σας, οἱ δύο σωτηρῆς σας ἄγγελοι· ἢ μὲν θὰ ἀποδιώκῃ μακρὰν σας, πολὺ μακρὰν σας τὴν πενίαν, τὴν ἐνδειαν, τὴν περιφρόνησιν τῶν ἄλλων, τὴν ταπεινώσιν, τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ θὰ σᾶς ὑψοί, θὰ σᾶς πλουτίσῃ, θὰ σᾶς ἀναδεικνύῃ χρησίμους εἰς τὴν οἰκογενεῖαν, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὴν ἀνθρωπότητά. Ἐπομένως θὰ σᾶς κάμῃ νὰ συντελέσητε καὶ σεῖς, ὡστε νὰ ἀναδεικνύηται ἡ γυνὴ καὶ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ ἴση τῷ ἀνδρὶ. Ἡ δὲ εὐσέβεια ἡ ἀληθὴς καὶ ἐγκάρδιος περικοσμουσά σας διὰ πασῶν τῶν συμπαρομαρτουσῶν αὐτῇ ἀρετῶν θὰ καταβιάζῃ τὸν θεὸν συναντιλαμβανόμενον ὑμῖν καὶ συμβοηθῶντά σας καὶ εὐλογούντά σας· καὶ τὸ μέγιστον, ἡ θαυματουργὸς αὕτη ἀρετὴ θὰ σᾶς βοηθῇ ὡστε καὶ ἐν τῷ προσώπῳ σας, ὅσον ἐνεστὶν ὑμῖν, ν' ἀναδεικνύηται ἡ γυνὴ ἔστιν ὅτε καὶ ὑπερέχουσαι τοῦ ἀνδρός.

Ταύτας λοιπὸν τὰς δύο βαρυσημάντους λέξεις ἔχετε ἐπὶ πάντων τῶν τῶσων ἀγαθῶν διδασμάτων καὶ τῶν τῶσων ἀγαθῶν συμ-

(\*) Οὗτος εἶναι ὁ Δ. Κιουπετζόγλου μετὰ τῶν ὁμοίων αὐτῷ μεγάλων εὐεργετικῶν Σοφίας ἀδελφῆς αὐτοῦ καὶ Δεσπινῆς ἐξαδέλφης Κιουπετζόγλου.

βουλῶν καὶ νουθεσιῶν, ἀς ἰκούσατε παρ' ἑμοῦ καὶ παρὰ τῶν σεβαστῶν Καθηγητῶν σας καθ' ὄλον τὸν μαθητικὸν βίον σας. Καὶ ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος τῶν ἀρετῶν τούτων συνοδευόμενοι πορεύεσθε τὸν βίον, ἵνα εὐδοκίμησθε σὺν Θεῷ ἐν αὐτῷ καὶ εἰς ἄλλους εὐδαιμονίας πρόξενoi καταστήτε. Καὶ χαίρετέ μοι, προσφιλέσταται θυγατέρες, ὡς μετὰ συγκινήσεως γλυκυπέρου θά ἐνθυμῶμαι καὶ θά ἀγαπῶ περιπαθῶς, ὡς μήτηρ τὸ τηλύγετον τέκνον της, ἂν τὰ τελευταῖα, (ὄπερ ἀπεύχομαι) τῆς πνευματικῆς μου τεκνογονίας ἐσεσθέ μοι γεννήματα καὶ θρέμματα. Καὶ πρὸς σᾶς δὲ τὰς λοιπὰς μαθητριάς πάσας καὶ ἰδίᾳ τὰς τῆς Γ' τάξεως οὐδὲν ἄλλο λέγω πρῶτον καὶ ὕστατον ἢ νὰ με ἐνθυμῆσθε δι' οὐδὲν ἄλλο, φιλεταί, ἢ διὰ νὰ γίνησθε ὅσημέραι ἐπιμελέστεραι, εὐσεβέστεραι, εὐπειθέστεραι εἰς τοὺς περὶ ἡμᾶς ἐν τῇ Σχολῇ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ ἐγὼ δὲ θά σᾶς ἐνθυμῶμαι δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ διὰ νὰ εὐχῶμαι νὰ σᾶς ἐνισχύῃ ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ σᾶς ἐνισχύῃ ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ, ἐν τῇ εὐπειθείᾳ, ἐν τῇ εὐσεθείᾳ, ἐν πάσῃ Χριστιανοπρεπεῖ καὶ Ἑλληνοπρεπεῖ ἀρετῇ. Γένοιτο!

**Η ΠΙΗΓΗ**

Ἐκεῖ ἔς τὰ πόδια τοῦ βουνοῦ, σὲ ἄκρ' ἀνθοσπαρμένην, Κοντὰ σὲ λίμνη θελεκτικὴ εἶναι πηγή μαγευτικὴ Μέσ' ἔς τῆς μυρτιαῖς κρυμμένην.

Ἀπὸ βαθεῖα—βαθεῖα σπηλιὰ δροσάτη ἀναβλύζει Κρούα σὰν κρύσταλλα νερὰ Κυλάει μὲ πολλὴ χαρὰ Καὶ σιγοψιθυρίζει:

« Ἄχ! πόσο εἶμαι εὐμορφῆ! τ' ἀφράτα μου τὰ κάλλη, Τὰ νειάτα μου τὰ δροσερά, Τὰ κρυσταλλένια μου νερὰ Πηγὴ δὲν ἔχει ἄλλη.

Ἦταν βαθύ, πολὺ βαθύ μέσα ἔς τὴ γῆ σκοτάδι. Τώρα ἐλεύθερον πετῶ Καὶ μὲ ἀγάπη χαιρετῶ Τὸ πράσινο λειβάδι.

Ὁ ἥλιος τῆς ἀκτίνης του ἔς τὴν κοίτην μου βυθίζει Ἀντανακλάται γαλανὸς Ὅ τὸ ρέμμα μου ὁ οὐρανὸς Καὶ χροῶμα μοῦ χαρίζει.

Τὴν ὄχθη μου στολιζοῦνε χιλιάδες λουλουδάκια Καὶ ἔς τὰ καθάρια μου νερὰ Σβύνουν τὴ δίψα τῶν φαιδρὰ Τὰ ζῶα, τὰ πουλάκια.

Εἶμαι μικρὴ, ἀλθινά· μὰ πάλι ποιδὸς τὸ ἔξυφρει, Ἄν τὴ σημερινὴ πηγὴ Μέγα ποτάμι ἢ αὐγὴ Ἦ αὖριον δὲν εὔρη.

Ἰσως σὲ λίγο δυνατὰ τὰ χέρια μου Ἐσπλώσω Σὲ βράχους, πύργους καὶ βουνὰ Καὶ μὲ φιλήματα ἀγνὰ Αὐτὰ περικυκλώσω.

Ἰσως σὲ ὀλίγο μὲ ἀφρό λευκὸ θὲ νὰ στολίσω Κοιλιάδας, πόλεις καὶ χωριὰ Καὶ μὲ χαρούμενη καρδιὰ Τὰ πόδια τῶν δροσίσω.

Ἰσως θὰ πλέψουνε ποτὲ καράδια εὐτυχισμένα, Ὅ τὸ ρέμμα μου τὸ γαλανὸ Καὶ πέρα ὄσον Ὁκεανὸ Τὰ φέρω δοξασιμένα.

Μὲ τέτοια ὄνειρα τρελλὰ τὸ δρόμο της τὸν κάνει Ἦ ζηλευμένη μας πηγὴ Καὶ τρέχει, ἔρχεται γοργή· Κοντὰ ὅτ' ἡ λίμνη φθάνει.

Μὰ μέσα ἔκει κρημνίζεται, βυθίζεται καὶ σβύνει. Καὶ ἔτσι μένει ταπεινὸς Ὅ μέλλον γίγας ὁ κλεινὸς Καὶ ἄσμος πεθαίνει.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη

**ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ**

Προοδεύομεν ἐν πᾶσιν. Ἔχομεν ἐν Γαλλίᾳ σχολεῖα δημόσια, ἅτινα ὁμοιάζουσιν ἀνάτορα. Ἔχομεν δημοσίαν παιδείουσιν ὑποχρεωτικὴν, καὶ ὁ νόμος ὑποχρεῖ ἑπὶ αὐστηρῶ ἵνα πάντα ἀνθρώπων, ἀνδρὰ ἢ γυναῖκα, ἀδιάφορον, νὰ μαθῆται γράμματα. Πότε ἂρα θὰ ἔχωμεν καὶ λουτρά δημόσια, καὶ ἡ καθαριότης θὰ κατὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν; Πότε θὰ ριπτῶμεθα εἰς τοὺς λουτήρας ὠθούμενοι συγχρόνως παρὰ τῆς συνηθείας καὶ παρὰ τῶν διαταγμάτων τοῦ κώδικος;

Ἐν τῇ ὑμετέρᾳ πατρίδι, ἐν ἣ τὰ σοφώτερα τῶν διαταγμάτων ἐθεοπίστησαν, καὶ παρ' ἡς ἐξεπέμφθησαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου ἀνὰ τὴν ὑψηλίαν πᾶσαν, οἱ λουτήρες ἀπετέλουν ἀναπόσπαστον παντὸς οἴκου διαμέρισμα καὶ πᾶς ἀνθρώπος εἰς οἰανδήποτε καὶ ἀνήκε κοινωνικῆν τάξιν ἐθεώρει τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος ἐπίσης ἀναγκαίαν ὡς καὶ τὴν διαθήρψιν καὶ ἄσκησιν αὐτοῦ.

Ἐὰν δὲ παρ' ὑμῖν δὲν ἐγένετο ἔτι ὑποχρεωτικὴ ἡ δημοσία παιδείουσις, ἐὰν στερῆσθε μεγάρων, ἐν οἷς δημοσίαις δαπάναις μορφῶνεται ὁ νοῦς καὶ διαπλάσσεται τὸ ἦθος τῶν νεωτέρων Ἑλληνοπαίδων, τὸ κακὸν δὲν εἶναι τὸσον μέγα, ὅσον ἐὰν στερῆσθε δημοσίων λουτρῶνων, καὶ ἐὰν ἰκολοιθῆσθε ἐν τούτῳ τὸ ὠραῖον καὶ ἀξιομίμητον τῶν προγόνων σας παράδειγμα.

Ὁ αἰὼν μας πλὴν τῶν ἄλλων τίτλων, οὐς μέχρι σήμερον τῷ ἀπένευε, δέον νὰ ὀνομασθῆ καὶ αἰὼν τοῦ ὕδατος. Διὰ τὰ θερμὰ μάλιστα κλίματα οἱ φίλοι τῶν λουτρῶν, τῶν ψυχρῶν ἰδιαίτατα, ἐξασφαλίζουσιν ἑαυτοῖς ζωτικότητα κατὰ τριάκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν μέζονα τῶν ἐχθρῶν τοῦ ὕδατος.

Πᾶσα ὕλη δὲ ἢ οὐσία, πλὴν τοῦ ἀέρος, ἐν ἣ βυθίζομεν τὸ σῶμά μας δύναται νὰ ὀνομασθῆ λουτρόν. Ἀλλὰ συνήθως αἱ οὐσίαι αὗται εἶναι εἰς κατάστασιν ρευστῆν, ἐνίοτε ὁμοῦ σπανιώτερον τοῦτο—καὶ εἰς στερεάν, ἢτοι εἰς γῆν, χῶμα, ψάμμον,

ὅτε καὶ ἀποδίδεται τοῖς λουτροῖς τούτοις τὸ ἰδιαίτερον ὄνομα ψαμμόλουτρον.

Τὰ λουτρά μας, ἐὰν δὲν εἶναι θαλάσσια, συνήθως λαμβάνομεν ἐντὸς λουτήρων, ὧν ἡ χωρητικότης ὀφείλει νὰ ἀνέρχεται πάντοτε εἰς βάθος μὲν ἑνὸς μέτρου καὶ τεσσαράκοντα ἑκατοστῶν μήκος τριῶν καὶ ἡμίσεως μέτρων καὶ πλάτος δύο μέτρων, ὅπως ὁ ἐντὸς τοῦ λουτήρος δύναται νὰ κινήται ἐλευθέρως καὶ νὰ πλῆθῃ εἰς ὀνομαστόν. Τὸ ὕδωρ διὰ πάντα λουόμενον πρέπει νὰ ἀνανεῶται ἐκάστοτε, ἄλλως τὸ λουτρόν ἀποβαίνει μᾶλλον ἐπιβλαβὲς ἢ ὠφέλιμον.

Ἔτε ψυχρὸν, ἔτε χλιαρὸν εἶναι τὸ ὕδωρ ὀφείλομεν νὰ ριπτῶμεθα ἀνευδοκίως ἐν αὐτῷ, χωρὶς νὰ βρέχωμεν τοὺς πόδας μόνον καὶ βαθημὸν εἰσάγωμεν καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος. Τοῦτο δύναται νὰ προκαλέσῃ συνώθησιν τοῦ αἵματος εἰς τὴν καρδίαν καὶ δυσάρεστα δὲ ἐπιφέρει διὰ τὴν ὑγίαν ἀποτελέσματα.

Ἐντὸς τοῦ λουτροῦ ἀνάγκη νὰ κινῶμεθα διαρκῶς, νὰ ἐντρίθωμεν τοὺς βραχίονας, τὰς κνήμας καὶ τὸ στήθος, ἰδιαίτατα δὲ τὰ πᾶσχοντα τοῦ σώματος μέλη. Ἦ διάρκειαι τοῦ λουτροῦ διὰ πρόσωπον ἀσθενοῦς κράσεως ἢ κακῆς ὑγείας, δὲν πρέπει νὰ παρατείνεται πέραν τῶν πέντε λεπτῶν. Ἀνάγκη νὰ συντομεύηται ἔτι μᾶλλον, ἐὰν οἱ δάκτυλοι μένωσιν ὠχροὶ καὶ ὑπομελανεῖ, ἢ ἐὰν αἱ σιαγόνες συγκρούονται σπασμωδικῶς.

Ὁ Σίγγελ κανονίζει ὡς ἐξῆς τὴν διάρκειαν ψυχροῦ λουτροῦ: Ἀσκεῖ νὰ ἐξαγάγηται ἑνα βραχιόνά σας, λέγει, ἐκτὸς τοῦ ὕδατος. Ἐὰν τοῦτο ἐξστρέμῃται ἀπᾶρατα ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ ὁ βραχίον φαίνεται ὡσεὶ στεγνός, τότε δύνασθε νὰ διαμῆνητε ἀκινῶνως ἐντὸς τοῦ λουτροῦ σας. Ἐξερχόμενός τις τοῦ λουτροῦ ἀνάγκη νὰ στεγνώσῃ τὸ σῶμά του διὰ σινδόνας οὔτε ὑγρὰς, ἀλλ' οὔτε θερμῆς, καὶ νὰ ἐντρίθῃ καλῶς τὸ δέρμα ἀνὰ πάσας αὐτοῦ τὰς διευθύνσεις. Ἦ ἐνέργειαι τοῦ λουτροῦ εὐκολύνεται διὰ τοῦ περιπάτου ἢ τῆς γυμναστικῆς, εἰ δ' ἀποβαίη δύσκολος ἢ ἐκτέλεσις τούτων τότε ἐπιβάλλονται αἱ γενναῖαι ἐντρίψεῖς.

Τὰ ψυχρὰ λουτρά ἀποβαίνουν ἐπιβλαβῆ διὰ τοὺς προσθε-

βλημένους ὑπὸ ἐγκεφαλικῶν ἢ πνευμονικῶν συμφορήσεων, ὡς καὶ πάντας τοὺς πᾶσχοντας ὑπὸ χρονίων νοσημάτων τῶν πνευμονίων τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἥπατος. Τούναντιον εἶναι ὠφελιμώτατα δι' ἀσθενείας προκυπούσας ἐκ γενικῆς ἐξαντλήσεως, ὡς αἱμορραγίας παθητικῆς, χοιράδας, ραχίτισμόν, γενικὴν ἀδυναμίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἀναιμίαν, γλῶρωσιν, νευροπάθειαν. Ἰδιαίτατα τὰ ψυχρὰ λουτρά ἀρμόζουσιν εἰς γυναῖκας, διότι σπανιώτερον πᾶσχοσιν αὗται ὑπὸ ὀργανικῶν παθήσεων, συνεχέστερον ὁμοῦ τούναντιον πᾶσχοσιν ὑπὸ γενικῶν καὶ μακροχρονίων κακοδιαθεσιῶν καὶ ἀτονιῶν.

Ἰπάρχουσιν ἐν τούτοις νευροπαθεῖς τινες, οἱ ὕστερικοὶ ἰδίᾳ, ἀδυνατοῦντες νὰ ὑποφέρωσι τὰ ψυχρὰ λουτρά. Οὗτοι ἐν τούτοις ἐξοικειοῦνται βαθημὸν καὶ κατ' ὀλίγον διὰ τῆς χρήσεως χλιαρῶν λουτρῶν, ὧν ἡ θερμοκρασία καθίσταται ὅσημέραι ἀραιότερα.

Μαρία Πιέρ, ἱατρός

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ ἀξιοτίμοι συνδρομητριάται τῆς « Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν » ὡς καὶ οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀντιπρόσωποι ἡμῶν οἱ καθυστεροῦντες μέχρι σήμερον τὰς συνδρομὰς τοῦ τρ. ἔ. νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσιν ὡς τάχιστα αὐτάς. Τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς εἶναι τόσῳ εὐτελέσ, ὥστε εἶναι ἄδικον νὰ ὑποβαλλῶμεθα εἰς μακρὰν ἀλληλογραφίαν πρὸς εἰσπραξίν αὐτῶν.

**Πρὸς τὰς φιλανθρώπους**

Οἰχογένεια πολυμελῆς, στερουμένη καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου ὑφίσταται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας φρικτῶδες ἀλήθει· μαρτύριον. Τέσσαρες θυγατέρες τῆς ἀτυχοῦς ταύτης οἰκογενείας προσεβλήθησαν ἐκ τύφου. Αἱ δύο παλαιούσι πρὸς τὸν θάνατον ἐν τῷ πολιτικῷ νοσοκομείῳ καὶ αἱ ἄλλαι δύο ἐν τῷ πτωχικῷ οἰκισμῷ των, στερούμενα ζωμοῦ, φαρμάκων καὶ πάσης νοσηλείας. Δὲν ἀμφιδόλομεν ὅτι ἡ ἀθλιότης τῶν ταλαιπῶρων τούτων ἀδελφῶν μας θὰ συγκινήσῃ πολλὰς ἀγανωστρίας μας, αἵτινες θέλουσιν εὐχάριστος προσέλθαι αὐταῖς πρόθυμοι ἀρωγοί. Ἦ διεύθυνσις τῆς ἀτυχοῦς οἰκογενείας εἶναι: Ὅδο· Βαλτετσίου ἀριθ. 32.

**Ε Π Ι Φ Υ Λ Δ Ι Σ**

PIERRE DECOURCELLE

**ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ**

— Ναι, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ. Ἄλλ' ὁ Γοελὸν μὲ ἐβοήθησε. Μοι ἔδωκε πάσας τὰς ὁδηγίας αὐτός, ὅστις ἐγνώριζε τὸν Τρομερόν... Ἦ ἔσπερις διήλθεν ἐν ἀρμονικῇ χαρᾷ. Ἦ ἐνδεκάτη ἐσήμανεν. Ὁ συμβολαιογράφος ἤγερθη.

— Περιμενε, Ἄρδουέν, θὰ σὲ συνοδεύσω, εἶπεν ὁ Κερμαδέκ. — Μὲ τον ἄθλιον αὐτὸν καιρὸν; — Ἦ χιτῶν ἐπαυσε πίπτουσα καὶ ἡ βραδυὰ εἶναι ἀληθῶς θαυμασία.

Ἄλλως τε θὰ ὑπάγω ἕως τὴν λέσχην. Ἀπόψε ἐγίνετο λόγος εἰς τὸ γρηματιστήριον περὶ φυλακίσεως τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς τῶν Ἀσφαλειῶν καὶ θέλω νὰ μάθω, ἐὰν ἡ εἰδησις εἶναι ἀληθῆς.

— Ὅστε ἡ εταιρία εἶναι ἐντελῶς κατεστραμμένη; Ἐλπίζω, ὅτι δὲν εἶσαι μέτοχος τῆς καταστροφῆς ταύτης.

— Ἐπωλήσα β,τι εἶχον, ἀπήντησεν ὁ Κερμαδέκ, καταβάλλων ὑπερπληρωτέου δύναμεις, ἵνα φανῆ ἥρεμος καὶ ἀπαθὴς.

— Λοιπὸν καλὴν νύκτα, φίλε μου, εἶπεν ἡ κ. δὲ Κερμαδέκ ἀποσυρμένη.

— Καλὴν νύκτα, πατέρα μου, εἶπεν ἡ Μαλαληνὴ, τείνουσα αὐτῷ τὸ μέτωπον πρὸς ἄσπασμόν.

— Ἰγναίνοιτε, προσφιλεῖς μου, εἶπεν οὗτος μὲ φωνὴν, ἥτις ὁμοίως μοιρολόγιον, καὶ σφίγγων αὐτάς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Πῶς, μὰς φιλεῖς ἀπόψε, πατέρα; εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ, ἔκπληκτος διὰ τὴν τόσῳ θερμῶς ἐκδηλουμένην στοργὴν τοῦ πατρὸς της.

— Μήπως δὲν εἶναι ἡ εὐρῆ μου σήμερον; ἀπήντησεν ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ προδοθῆ.

**II**

**Ο ΤΑΜΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΚΕΡΜΑΔΕΚ**

Ὁ κ. Κερμαδέκ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου εὐθύς ὡς αἱ δύο γυναῖκες ἀπεσύρθησαν. Διερχόμενοι διὰ τῆς αὐλῆς, εἶδον φῶς εἰς τὰ γραφεῖα.

— Τίς λοιπὸν ἐργάζεται εἰς τόσῳ προκεχωρημένην ὥραν εἰς τὸ γραφεῖόν σας; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἄρδουέν.

— Βεβαίως ὁ ταμίας μου, ὅστις κλείει τὰ βιβλία τοῦ μηνός, ἀπήντησεν ὁ Κερμαδέκ. Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, εἶπε:

— Δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι εἶσαι πάντοτε, Ἄρδουέν, πιστὸς καὶ εἰλικρινὴς μου φίλος;

— Ἄλλὰ δὲν νομίζω νὰ σοὶ ἔδωκα ἀφορμὴν νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ τούτου, ἀπήντησεν ὁ συμβολαιογράφος, ἐκπληκτος διὰ τὴν ἀπευθυνθεῖσαν αὐτῷ ἐρωτήσιν.

— Δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐλπίζω, ὅτι, ἐὰν μοι συμβῆ δυστύχημά τι, ἡ σύζυγός μου καὶ τὸ τέκνον μου θὰ εὐρίσκον ἐν σοὶ ἀγαθὸν προστατήν καὶ φίλον.

— Βεβαίως, ἀγαπητέ μου, ἀπήντησεν ὁ συμβολαιογράφος. Ἄλλὰ διατὶ ἡ παράδοξος αὕτη ἐρωτήσιν;... Διατὶ τὸ πένθιμον τοῦτο ἴσως καὶ τί σὲ κάμνει νὰ σκέπτησαι δυστυχίας, ἐνῷ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ σοὶ μεδιῶσιν.

— Οὐδέν!... Ἄλλ' ἡ ἔσπερις αὕτη, ἦν διήλθον ἐν τῇ θερμῇ στοργικῇ ἐκδηλώσει τῶν προσφιλιῶν αὐτῶν ὑπάρξεων, ἡ χαρὰ τοῦ τέκνου μου διὰ τὴν εὐχάριστον ἐκπληξίν, ἦν μοι προῦξέντησεν, ὅλα αὐτὰ μὲ κρατούσιν ἐν κατανοκτικῇ συγκινήσει. Τὸ πνεῦμά μου, δι-ατελοῦν ἔτι ὑπὸ τὰς προσφάτους ἐντυπώσεις τῆς καταστροφῆς τῆς εταιρίας τῶν ἀσφαλειῶν. ἄγνοῶ διατὶ, μὲ κάμνει νὰ σκέπτωμαι τὴν τύχην τοῦ διευθυντοῦ τῆς εταιρίας ταύτης... Χθὲς ἐτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἐτιμᾶτο καὶ ἐσεβέτο παρὰ πάντων, ἡγαπᾶτο δὲ ὡς ἐγὼ παρὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του, τῶν ὁποίων τὴν βίον περιέβαλλε μετὰ τῶνων φιλοστόργων φροντίδων, μετὰ τόσης πολυτελείας καὶ πλοῦ-

ΕΠΙ ΤΗ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ

ΤΗΣ ΣΕΒΑΣΤΗΣ ΗΜΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ

Σ. Κ. ΛΕΟΝΤΙΑΔΟΣ

Τίς ἤλιπε πῶς σήμερον ψυγαὶ βαρυαλοῦσαι  
Ἵστατον θὰ προσέλωσι νὰ ε' ἀσπασθοῦν θρηνοῦσαι;

Περίλυποι νὰ ἴστανται, νὰ πάλλῃ ἡ καρδιά τους,  
Τὰ δάκρυα νὰ ρέωσι, νὰ τρέμῃ ἡ λαλιά τους;

Φεύγει... νὰ λέγουν λυπηρῶς, σκληρὰ πραγματικότης!  
Οἴμοι! Ὄδυνῆρά στιγμὴ! μακρὰν ἡμῶν φαιδρότης!

Φεύγει!... καὶ τὴν Σχολὴν ἡμῶν παντέρημον ἀφίνει!  
Τάλαιρα! τῆ ἐπέπρωτο ὡς ὄρφανὴ νὰ μείνῃ!

Φεύγει!... καὶ ἡ καρδιά της, τὸ ξέυρομεν, λυπεῖται,  
'Α.Μ.' ἔτι καὶ μακρὰν ἡμῶν, καί, θὰ μᾶς ἐνθυμῆται.

Εὐτύχει! προσφωνοῦμέν σοι, καὶ ἡμᾶς σὸν ροῦν σου φέρε!  
Θερμῶς σοὶ ἀποτείνομεν δακρύβρεκτοι τὸ χαιρε!

Χαίρε! καὶ ἐνθυμῶν σου νὰ εἴναι ἡμεῖς μεταβῶσα,  
Ἵτι τὴν στέρησιν τὴν σὴν θρηνεῖ ἡ Σμύρνη πᾶσα!

Μαρία Ζαχαρίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Α. Ε. Φιλιππούπολιν. Ἐπιστολὴ μετ' ἀποδείξεων ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα εὐχαρίστως ὁδηγίαις σας. Ἀποστείλατε ἄνευ ἀναβολῆς. Καν Δ. Κ. Λεθαδεῖαν. Ἡ διεύθυνσις μεταβάλλεται εὐχαρίστως. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Θερμὰ συλλυπητήρια.—Καν Φ. Ν. Κ. Φιλιατρὰ. Τὴν ὥραν τῆς στέψεως ὄφειλετε ν' ἀπορρίψετε πᾶν πένθιμον ἔνδυμα. Θὰ φέρητε βεβαίως λευκὴν ἐσθῆτα καὶ λευκὰ ἄνθη ὡς συνήθως. Μετὰ τὴν τελετὴν ὁμοῦ τοῦ γάμου, ἀφοῦ τὸ πένθος σας εἶναι τόσον πρόσφατον, θὰ ἐπαναλάβετε αὐτὸ, ἂν οὐχὶ ὡς ἤδη τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ. Δὲν θὰ φέρετε πλέον κρέπια, ἀλλ' ὄχι καὶ χρώματα ἀνοικτά. Ἐσθῆς φαιῶ σκουτεῖοῦ χρώματος δύναται νὰ σᾶς χρη-

τοῦ, καὶ ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην συνελήφθη ὡς ὀξύθυμος τῶν κακούργων, εἶναι ἠτιμασμένος καὶ καταβιβρώσκειται ὑπὸ τῆς ὀδυνηρᾶς σκέψεως τῆς κατατροφῆς καὶ ἀθλιότητος, εἰς ἣν τῶσον ἀποτόμως περιέρχονται τὰ τέκνα του...

— Ἡ θέσις σου εἶναι διάφορος ἐντελῶς τῆς ἰδικῆς του, ἀγαπητέ μου Κερμαδέκ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός—ἐὰν ὅσα λέγουν εἶναι ἀληθῆ—εἶναι εἰς τυχοδιώκτης, ὅστις κατέστρεψε τοὺς ἄλλους, χωρὶς νὰ καταστραφῇ ὁ ἴδιος.

— Λέγουσι τοῦτο σήμερον, διότι εἶναι δυστυχῆς καὶ κατεστραμμένος!... Ἀλλὰ τίς οἶδεν!...

— Ἀγαπητέ μου, τὸ ἐμπόριον καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις εἶναι πεδῖον μάχης, ἐν ᾧ δὲν ἀτιμάζει ἡ ἦττα, ἀλλ' ἡ ἀνανδρία. Ὅταν εἰς τιμιος ἄνθρωπος πίπτῃ καὶ γινώσκῃ, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον προξένησε, δὲν ἀναμένει νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος ὡς ὁ τελευταῖος τῶν λωποδυτῶν, ἀλλ' ἀποθνήσκει!... Τὸ αἷμα ἀποπλύνει πᾶσαν κηλῖδα!

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ Κερμαδέκ εἰς τὰς πικρὰς λέξεις τοῦ συμβολαιογράφου. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ λέσχῃ μου, ὕψιαινε, φίλε μου!...

Ἐνέσφιζαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ὁ Κερμαδέκ ἀνήλθεν εἰς τὴν λέσχῃν. Πάντες ὠμίλουν περὶ τῆς πτώσεως τῆς εταιρίας τῶν ἀσφαλειῶν καὶ περὶ τῆς συλλήψεως καὶ φυλακίσεως τοῦ διευθυντοῦ καὶ ταμίου τῆς ἐν λόγω εταιρίας.

— Χάνεις μεγάλα ποσά, ὡς μανθάνω; ῥώτησε τὸν Κερμαδέκ φίλος τις πλούσιος τραπεζίτης.

— Ὅχι, εὐτυχῶς ἐπώλησα ἐγκαίρως τὰς μετοχὰς μου, ἀπήντησεν οὗτος μετὰ μεγάλης προσπάθειας ἀποκρύπτων τὴν συγκίνησιν του.

Ἀπώλεσε καὶ τὴν ὑστάτην ἐλπίδα τοῦ συμβιβασμοῦ τῆς εταιρίας, ὅν ἐματαίονεν ἡ σύλληψις καὶ φυλάκισις τοῦ διευθυντοῦ. Τόσῃν ἡσθάνετο στενοχωρίαν, ὥστε ἐπλησίασε πρὸς ἀνοικτὸν παράθυρον, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἐλευθέρως.

Ὅλιγα βήματα μακρὰν αὐτοῦ δύο ἄνθρωποι συνδιέλεγοντο χαμηλοφώνως. Ὁ Κερμαδέκ ἤκουσε προφερόμενον τὸ ὄνομά του παρὰ τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ ἔτεινε τὸ οὐς μετὰ προσοχῆς.

σιμύση ὡς ὀδοπορικὸν ἔνδυμα, μελαινα δὲ ἐκ μετάξης τοιαύτη καὶ φαῖος ἢ μελας πῖλος διὰ τὰς πρώτας ἐν τῇ νέᾳ πατριδί σας ἐπισκέψεις. Ὅπως ὁποῦτε λάβετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς συνηθείας τοῦ τόπου εἰς ὃν μεταβαίνετε ὡς καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ συζύγου καὶ τῆς οἰκογενείας του.—Καν Π. Α. Δεμησσόν. Ἀποστείλατε παρακαλούμεν ἀμέσως καὶ ἄνευ ἀναβολῆς εἰσπραχθέντα.—Καν Αἰ. Δ. Διδυμότηγον. Πᾶσα ἐπὶ πλέον ἀναβολὴ ἀποβαίνει λίαν ἐπιζήμιος. Περὶ τῆς ἤδη ὀλιγήμερος ἢ πρώτης ἐξαμηνίας.—Καν Ε. Μ. Κων)πολιν. Ἐὐχαριστοῦμεν δι' εὐμενεῖς κρίσεις καὶ θερμὰ συγχαρητήρια.—Καν Σ. Α. Κων)πολιν. Συνεκινήθημεν σφόδρα ἐκ τῆς συγκινητικωτάτης περιγραφῆς τῆς ἐκείθεν ἀναχωρήσεώς σας. Εὐτυχῆς διότι κατορθώσατε νὰ τύχητε τῆς ἀμερίστου ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως τῆς κοινωνίας.—Καν Α. Κ. Χανία. Δημοσιεύθησθε εὐχαρίστως μὲ μικρὰς μόνον καὶ ἀναποφεύκτους τινὰς τροποποιήσεις.—Κας Κρ. Χρ. καὶ Α. Κ. Λαύριον. Ἀπειρον καὶ θερμωτάτην εὐγνωμοσύνην διὰ τακτικὴν συνεργασίαν.—Καν Ι. Ζ. Βατούμ. Μὴ ἀναβάλῃτε ἐπὶ πλέον ἀποστολὴν γρημάτων, διότι ἔχομεν μεγίστην ἀνάγκην.—Καν Ε. Ζ. Πειραιᾶ. Εἰς τὰ ἰδικὰ μας κλίματα δύνασθε ἐπωρελέστερον μάλιστα νὰ κάμητε τὰ ἐν Λουτρακίῳ λουτρά σας τὸν Σεπτέμβριον μῆνα. Οἱ θερινὸι μῆνες εἶνε ἀκατάλληλοι διότι ὁ καύσων καὶ τὰ θερμὰ λουτρά συγχρόνως ἐξαντλοῦσι τὸ σῶμα εἰς βαθμὴν ἐπικίνδυνον.—Καν Α. Σ. Ἀθήνας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε εὐχαρίστως.—Καν Οὐ. Δ. Σύρον. Ἐλήφθη, ἀλλ' ἀκατάλληλον. Φρονοῦμεν ὅπως τὰ ἐναντία. Ἄλλως τε τοιοῦτον εἶδος χειραφετήσεως ἤθελεν ἀνατρέφει τὸ καθεστὼς καὶ χαλαρώσει πάντα δεσμόν οἰκογενειακῆς ἀγάπης.—Καν Ε. Κ. Πάτρας. Νομίζομεν ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ θὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ καθ' ὅλον τὸν Σεπτέμβριον, ὥστε εἴσθε πάντοτε εἰς καιρὸν. Ἀφοῦ θὰ ἐλθῆτε μόνη θὰ δυνηθῆτε νὰ κρίνητε. Δυσκολεύομεθα νὰ ἀναλάβωμεν τοιαύτην εὐθύνην.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πιλάφι αὐγολέμονο. Κάνετε κρέας ἢ ὄρνιθα καπαμὰν μὲ ἀρκετὴν σάλτσαν εἰς τομάτας. Ἀποσύρετε τὸ κρέας καὶ εἰς τὴν σάλτσαν αὐτοῦ προσθέτετε ἀνάλογον ὕδωρ διὰ πιλάφι. Ὅταν τὸ πιλάφι σας εἶναι ἑτοιμον σερβίρετε πυργοειδῶς ἐντὸς ἀπλάδος στρογγύλης καὶ ἐπὶ κορυφῆς σχηματίζετε ὠραῖόν τι σχέδιον μὲ τὰ τεμάχια τοῦ κρέατος. Ἰδιαίτερος κτυπᾶτε 4—5 ὡὰ εἰς τὰ ὅποια προσθέτετε τὸ ἀνάλογον λεμόνι, καὶ βράζετε ἐπὶ τῆς πυρᾶς μὲ ὀλίγον ὕδωρ ἕως οὗ δέσῃ ἐλαφρῶς. Μετὰ τὴν λευκὴν αὐτὴν σάλτσαν σας περιχύνετε τὸ ἐπὶ τῆς ἀπλάδος πιλάφι σας, ὅπερ καὶ ὠραῖον εἶναι τὴν ὄψιν καὶ γευστικώτατον.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Διὰ τοὺς ἐκ συριγγίου πάσχοντες. Οἱ πάσχοντες ἐκ συριγγίου (αἰστούλα) λαμβάνουσα πρωῖαν καὶ ἑσπέραν ἐν κοιλίῳ ἐκ τῆς ἀκολουθου δόσεως: Βρωμοῦχον ποτάσεως 10 γρ. Κιτρικὸν ἄλας ἀμμωνιακοῦ σιδήρου (citrate de fer ammoniacale) 50 ἐκατόγραμ. Ὑδωρ ἀπεσταλαγμένον 20 γρ. Σιροπιον νεραντζοφλοιδῶν 100 γρ. Καθαριότης ἀμειπτος τῶν περὶ τὸ σπρίγγιον μερῶν.

— Σοὶ λέγω, ὅτι καὶ ὁ Κερμαδέκ εἶναι κατεστραμμένος μὲ τὴν πτώχευσιν τῆς εταιρίας αὐτῆς, εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν δύο. Ἡ εταιρία τῶν ἀσφαλειῶν ἦτο ἡ ὑστάτη ἐλπίς του, γνωρίζω τοῦτο καλῶς.

— Ἀδύνατον; ἀπήντησεν ὁ ἕτερος.

— Ἀφοῦ σοὶ λέγω, ὅτι ἔχω διδόμενα. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐπώλησεν εἰς νομισματέμπορον, τὸν Ἰσαὰκ Παΐφερ, περὶ τὰς 200,000 φρ. εἰς ἀξίας... Εἶναι ὁ ταμίας του, ὅστις ἐνήργησε τὴν πώλησιν ταύτην, ἵνα μὴ ἐξεγερθῶσιν ὑπόνοιαι.

Ὁ Κερμαδέκ ἤκουσεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸν διάλογον τοῦτον καὶ τὸ αἰμά του ὅλον εἶχε συνωθηθῆ βιαίως ἐπὶ τῆς καρδίας του. Ὅτι ἦτο κατεστραμμένος, τοῦτο ἦτο ἀληθές, ἀλλ' ὅτι εἶχε πωλήσει τίτλους ἀντὶ 200,000 φρ., τοῦτο ἦτο αἰσχρὸν ψεῦδος, τὸ ὅποιον δὲν ἤδύνατο νὰ ἐνοήσῃ.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ψεύδεται, διανοήθη. Ἀλλ' αἴφνης ὑπόνοιαι τρομερὰ διήλθε τοῦ πτεύματός του. Αἱ διακόσται αὐταὶ χιλ. φράγ., ὡς ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἔλεγεν, ὅτι εἶχε πωλήσει ὁ ταμίας του, εἰάν ἦτο ἡ προῖξ τῆς Μαγδαληνῆς, ἣν εἶχε δωρήσει αὐτῇ ὁ θεὸς τῆς;

Τὰ χρήματα ταῦτα φυσικώτατα εἶχε τοποθετήσῃ εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν του. Τίς οἶδεν, ἐὰν κατάχρησις τις δὲν εἶχε συμβῆ ἐν ἀγνοίᾳ του! Ἡ σκέψις αὐτῆ τὸν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ. Τὰ μέλη τοῦ σώματός του ἔτρεμον, τῶ ἐφρίνετο, ὅτι πᾶν τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀνετρέπετο ἤδη. Κατελήφθη ὑπὸ φόβου... Ἐνστικτικῶς ἠγέρθη τῆς θέσεώς του καὶ ἀσκεπῆς τὴν κεφαλὴν διήλθε τὰς αἰθούσας τῆς λέσχῆς τρέχων, κατῆλθε τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ τρέχων πάντοτε διηθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του. Εἰσῆλθε διὰ τῆς μικρᾶς τοῦ γραφείου θύρας, ἣν εἶμεν ἐπὶ ἀνοικτῇ. Ὁ ταμίας δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀναχωρήσει.

Διήλθε τὰ γραφεῖα καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ φωτός, ὅπερ ἐφώτιζε τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ ὁ ταμίας εἰργάζετο, διηθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτήν. Ἦτο ἀκριβῶς μεσονύκτιον.

Ὁ Κορβόλ, ὁ ταμίας, τοποθετημένος ἡσυχῶς πρὸ τοῦ γραφείου του, εἰργάζετο ἐτι. Κατελήφθη ὁμοῦ ὑπὸ ἀληθοῦς αγωνίας ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ τοῦ κυρίου του ἐμφανίσει καὶ ἰδίως ἐπὶ τῇ ἀπογνώσει, ἣτις ἐζωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. (ἀκολουθεῖ)